

Kócai János

Vágtázó Fantázia

Emília koncertet ad.
Híres apjáért már eljött a Napóleon-kalapos ismeretlen,
s fekete köpenyébe burkolta.
A halál játszik, jelmezt ölt,
incselkedik a komédiás.
Mauro Giulianit hintóba ültette,
kesztyűs kezével megkínálta egy erős feketelikőrrel,
koccintottak, mielőtt a kocsisnak kiszólt: Hóha!
Emília halk andantéval kezd,
a lovak komótosan ringatják farukat,
mégis feszesen.
Pillanatnyi megállások a gitáron, csendek,
az apa kinéz az ablakon,
keresztek sokasága sötétlik előtte.
Az Úriember szivarra gyújt,
nem fukar, megkínálja úti társát,
az mélyet szív belőle, majd kifújja a füstöt,
finom tremolót penget Emília, egészen halvány hangon.
Az Anonimus régiokról mesél,
kit, hogyan, miért invitált, kesernyés és gúnyos,
a húrok pattogós dallamra térnek,
furcsa glissandók tarkítják.
Az öreg befogná fülét, de nagyot zökken a kocsi,
a lány fortéba csap, vágtázni kezdenek a paripák,
száguldanak az ujjak, allegro, presto.
Az utasok ide-oda borulnak,
nevet a maszkos arcú,
vastag akkordok robbannak,
egyre több, egyre hangosabb,
a gitáros vadul dobol a hangszer testén,
nyerít, prüszköl,
már szinte nem bírja tovább a mahagóni,
amikor hirtelen megállnak;

KÓCAI JÁNOS (1972) költő, kritikus, színházi alkotó.

az utolsó négyes hangzaton korona,
aztán néma csend,
csak az ajtó nyikorog,
ahogy a Vézna férfi kitárja,
s udvariasan előremutat.
Az apa kiszáll a kocsiból,
a zene finom rubato hangsorokon szól,
egyre ritkább, egyre áttetszőbb,
már csak pár hang, pár lépés,
és a kotta aljára ér,
ahonnan a lány úgy tekint a közönségre,
hogy ujjai a legtisztább hármashangzatot fogják le.

édeni várakozás

A váróterem zsúfolt.
A görögdinnye jut eszembe tele maggal.
Ugyanúgy kerülgetem a beteget,
ahogy a harapásra figyelek,
hogy csak a gyümölcs húsa kerüljön a nyelvemre.
Lassan fogyatkozunk,
agyanban lüktet az izgalom,
arcom piroslik;
csak nehogy megkívánjanak,
ahogy kislányok a nyári tököt kezükben kanállal.
A nevemre koncentrálok – piacon az árra – mikor
és miképpen hangzik el.
Amikor meghallom, összerezzenek,
mintha elejtettem volna kést, tálcát,
rajta a kedvenc zöldhéjasommal.
Szinte látom a padlón a vörös darabokat,
orrandulát, garatot, hangszálakat.
De most be kell mennem az ajtón,
az orvosi székbe ülnöm,
és hatalmasra tátani a szám,
hogy a doktor léket vághasson belém,
hogy jövő nyáron, ebben a végeláthatatlan földi kertben
még itt legyek.